

III

Пжтуването съ ски и студениятъ въздухъ подеиствуваха ободрително на Деви Патонъ. Той почувствува сили да стигне въ селото за по-малко отъ день и половина. Въ селото не бѣше трудно да избере нѣколко шарени играчки и нѣколко по-хубави подаръци за Лида и майка ѝ. Наслага всичко въ торбата и я привърза на гърба си по-височко и по-здраво, за да се не клаушка при бързото пжтуване съ ски. Товарътъ не бѣше твърде лекъ, но сърдцето му бѣ леко и радостно. Измжчваше го само мисълта, че може да закъснѣе и да се върне въ кжщи следъ вечеря, а може би и по-късно, когато Лида ще бжде вече заспала.

Луната ярко свѣтѣше, и сѣнката на Деви го придружаваше; грамадната и чудна сѣнка танцуваше отпреди му страненъ, фантастиченъ танць. Колкото повече се издигаше луната, толкова сѣнката му ставаше по-кжса и по-спокойна, стжпййки по-бавно, поради умора. Деви не можеше да мисли за нищо и ту се забавляваше съ играта на сѣнката, ту вървѣше дълбоко унесенъ.

Отъ тази замисленостъ го стреснаха странни звукове, които се носѣха нейде въ гората. Това бѣше протегнато виене, отъ което коситѣ му настрѣхнаха. Той не узна отначало виенето, но разбра, че то не е човѣшко, и инстинктивно ускори крачкитѣ. Нѣмаше съмнение, че това бѣха вълци. По виенето Деви разбра, че тѣ идатъ къмъ него и преследватъ нѣкакъвъ дивечъ. Като всички опитни ловци, той не се страхуваше отъ вълци, макаръ да сж и цѣла глутница. И все пакъ допускахе, че гладътъ може да ги принуди да забравятъ страха си отъ човѣка. Но и тогава той се надѣваше, че бравата ще му бжде добра защита, ако бжде нападнатъ. Каква неприятностъ! Искану се да си отиде по-скоро у дома, а може да бжде задържанъ отъ борбата съ вълцитѣ. За минутка Деви искаше дори да